

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2020r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Pawłowska

przy udziale---

po rozpoznaniu dnia 13.05.19r., 10.06.20r.

sprawy **R. D.** s. K. i K. zd. W., ur. (...) w C.

podejrzanego o to, że:

w dniu 12 listopada 2018r. ok. godz. 12:45 w P. ul. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, zbliżając się do przejazdu dla rowerzystów nie ustąpił pierwszeństwa rowerowi znajdującemu się na przejeździe i doprowadził do zderzenia z rowerzystką M. W., która nie zachowując ostrożności wjechała na przejazd dla rowerów z prawej strony drogi i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy wskutek czego rowerzystka doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia prawego płata skroniowego z niewielkim krwawieniem podpajęczynówkowym, uszkodzenia stawu skokowo – goleniowego lewego w postaci złamania kostki przyśrodkowej i zerwania więzadła skokowo – strzałkowego przedniego oraz otarć naskórka i stłuczenia lewej kończyny dolnej co stanowi naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

I. Oskarżonego R. D. uznaje za winnego, że w dniu 12 listopada 2018r. ok. godz. 12:45 w P. ul. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, zbliżając się do przejazdu dla rowerzystów nie ustąpił pierwszeństwa rowerowi znajdującemu się na przejeździe i doprowadził do zderzenia z rowerzystką M. W., która mając pierwszeństwo przed nadjeżdżającym pojazdem wjechała na przejazd dla rowerów z prawej strony drogi i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy wskutek czego rowerzystka doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia prawego płata skroniowego z niewielkim krwawieniem podpajęczynówkowym, uszkodzenia stawu skokowo – goleniowego lewego w postaci złamania kostki przyśrodkowej i zerwania więzadła skokowo – strzałkowego przedniego oraz otarć naskórka i stłuczenia lewej kończyny dolnej co stanowi naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni tj. przestępstwa z art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 37a kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda.

II. Na podstawie art. 46 § 2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej M. W. kwotę 3000 (trzy tysiące) zł, tytułem nawiazki.

III. Na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 2090 zł, w tym kwota 2000 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów opinii biegłego oraz opłatę 200 zł.

IV. Na podstawie § 17 ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia MS z dnia 3.10.16r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 poz. 714 ze

zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. W. kwotę (...) (jeden tysiąc pięćset trzydzieści sześć) zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ sędzia Izabela Hantz – Nowak

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	VI K 1350/18	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
1. USTALENIE FAKTÓW			
o.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	R. D.	W dniu 12 listopada 2018r. ok. godz. 12:45 w P. ul.(...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowych, w	

		<p>ten sposób, że kierując samochodem marki V. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, zbliżając się do przejazdu dla rowerzystów nie ustąpił pierwszeństwa rowerowi znajdującemu się na przejeździe i doprowadził do zderzenia z rowerzystką M. W., która mając pierwszeństwo przed nadjeżdżającym pojazdem wjechała na przejazd dla rowerów z prawej strony drogi i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy wskutek czego rowerzystka doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia prawego płata skroniowego z niewielkim krwawieniem podpajęczynówkowym, uszkodzenia stawu skokowo-goleniowego lewego w postaci złamania kostki przyśrodkowej i zerwania więzadła skokowo-strzałkowego przedniego oraz otarć naskórka i stłuczenia lewej kończyny dolnej co stanowiło naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, tj. przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>W dniu 12 listopada 2018 roku około godziny 12:45 w P. kierujący samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym</p>	<p>1. notatka urzędowa z dnia 12 listopada 2018 roku; 2. protokół oględzin miejsca wypadku</p>	<p>1. k. 1-2; 2. k. 3-5; 3. 6, 41-49;</p>	

(...), jadąc prawym pasem ruchu ul. (...) z kierunku miejscowości L. w kierunku ulicy (...) potrącił kierującą rowerem M. W., która przejeżdżała po oznakowanym przejeździe dla rowerów ze strony prawej na lewą. M. W. została potrącona po przejechaniu około 1,5 metra. R. D. rozpoczął awaryjne hamowanie swojego pojazdu w chwili potrącenia rowerzystki.

W miejscu wypadku przejście dla pieszych o szerokości 3 m połączone było z przejazdem dla rowerzystów o szerokości, 2,6 m. Nawierzchnia przejazdu dla rowerzystów była pomalowana czerwoną farbą oraz oznaczona znakami pionowymi D-6b „przejście dla pieszych i przejazd dla rowerzystów”. Dla kierowców pojazdów obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h.

Bezpośrednio przed zdarzeniem M. W. jechała ze swoją matką A. W. ścieżką rowerową w kierunku przejazdu na ul. (...). Jechały wolno, z prędkością rekreacyjną. Gdy dojeżdżały do przejazdu dla rowerzystów jako pierwsza jechała matka A. W., a za nią córka M. W.. Matka zatrzymała się na chodniku przed przejazdem dla rowerzystów, a córka kontynuowała jazdę,

drogowego z dnia 12 listopada 2018 roku;

3. dokumentacja fotograficzna;

4. protokół oględzin pojazdu z dnia 12 listopada 2018 roku;

5. protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu z dnia 12 listopada 2018 roku;

6. nagranie z monitoringu;

7. protokół oględzin rzeczy z dnia 7 grudnia 2018 roku;

8. opinia biegłego z dziedziny techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych z 21 stycznia 2020 roku;

9. opinia uzupełniająca biegłego z dziedziny techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych z 31 maja 2020 roku;

10. zeznania świadka A. W.;

11. zeznania świadka M. S.;

12. zeznania biegłego W. D.;

13. wyjaśnienia oskarżonego.

4. 13-16;

5. k. 17;

6. 23;

7. k. 40;

8. 137-170;

9. 206-215;

10. k. 25-26, 106v-107v;

11. k. 60-62, 107v-108;

12. k. 224v-225;

13. k. 54-55, 105v-106v.

<p>ominęła matkę i wjechała na przejazd dla rowerzystów, aby przejechać na drugą stronę ulicy (...). Dojeżdżając do jezdni M. W. miała dobrą widoczność na jadące nią samochody.</p> <p>Bezpośrednio przed zdarzeniem R. D. jechał z prędkością ok. 49 km/h. Mógł zobaczyć jadące ścieżką rowerową rowerzystki z odległości około 55,7 m od przejazdu dla rowerów. Kierowca widział również znak pionowy D-6b oraz znak poziomy P-10 (zebra), a także pomalowany na czerwono przejazd dla rowerzystów. R. D. miał możliwość zatrzymania swego samochodu przed linią warunkowego zatrzymania złożoną z prostokątów (znak poziomy P-14), a znajdującą się bezpośrednio przed przejściem dla pieszych i przejazdem dla rowerów.</p>			
<p>W wyniku wypadku M. W. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia prawego płata skroniowego z niewielkim krwawieniem podpajęczynówkowym, uszkodzenia stawu skokowo-goleniowego lewego w postaci złamania kostki przyśrodkowej i zerwania więzadła skokowo-strzałkowego przedniego oraz otarcie naskórka i stłuczenia lewej kończyny dolnej</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. dokumentacja medyczna; 2. opinia sądowo – lekarska z dnia 7 grudnia 2018 roku 	<ol style="list-style-type: none"> 1. k. 29, 35; 2. k. 37. 	

<p>co stanowiło naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni. Była hospitalizowana w okresie od 12 do 22 listopada 2018 roku.</p> <p>M. W. jest osobą niepełnosprawną, choruje na zespół (...).</p>			
<p>III.</p> <p>R. D. ma ukończone 56 lat, posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe (elektromechanik). Prowadzi własną działalność gospodarczą w zakresie przewozu osób. Nie był nigdy wcześniej karany. Prawo jazdy posiada od 1980 roku.</p>	<p>1. karta karna; 2. wydruk z bazy (...).</p>	<p>1. k. 53, 112, 113; 2. k. 52.</p>	
<p>0.1. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>2. OCena DOWOdów</p>			
<p>0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
I, II, III	<ol style="list-style-type: none"> 1. notatka urzędowa z dnia 12 listopada 2018 roku; 2. protokół oględzin miejsca wypadku drogowego z dnia 12 listopada 2018 roku; 3. dokumentacja fotograficzna; 4. protokół oględzin pojazdu z dnia 12 listopada 2018 roku; 5. protokół badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu z dnia 12 listopada 2018 roku; 6. nagranie z monitoringu; 7. protokół oględzin rzeczy z dnia 7 grudnia 2018 roku; 8. dokumentacja medyczna; 9. opinia sądowo – lekarska z dnia 7 grudnia 2018 roku 10. karta karna; 11. wydruk z bazy (...). 	<p>Podstawą wyrokowania Sąd uczynił materiał dowodowy zebrany w sprawie w postaci dokumentów, ujawnionych na rozprawie, wskazanych w protokole rozprawy. Są to w przeważającej części dokumenty procesowe, urzędowego pochodzenia, sporządzone przez kompetentne osoby zgodnie z zakresem ich kwalifikacji i uprawnień, a w związku z tym wiarygodność i autentyczność tych dokumentów nie budziła wątpliwości stron i również Sąd nie znalazł żadnych podstaw do ich podważania.</p>	
I	<ol style="list-style-type: none"> 1. opinia biegłego z dziedziny techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych z 21 stycznia 2020 roku; 2. opinia uzupełniająca biegłego z dziedziny techniczno-kryminalistycznej 	<p>Za wiarygodne źródłowe dowodowe Sąd uznał opinię biegłego z dziedziny techniczno-kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych z 21 stycznia 2020 roku wraz z pisemną opinią uzupełniająca z dnia 31 maja 2020 roku oraz zeznaniami biegłego</p>	

	<p>rekonstrukcji wypadków drogowych z 31 maja 2020 roku;</p> <p>3. zeznania biegłego W. D.</p>	<p>na rozprawie. Opinie zostały sformułowane w sposób profesjonalny i rzetelny. Biegły w sposób pełny i rzeczowy odpowiedział na zadane mu pytania dotyczące możliwości uniknięcia potrącenia rowerzystki, obowiązku zatrzymania się rowerzystki przed przejazdem oraz możliwości wcześniejszego zauważenia M. W. przez oskarżonego. W ocenie Sądu w opinii uzupełniającej oraz podczas rozprawy biegły wyjaśnił wszelkie zaistniałe w sprawie wątpliwości. Podkreślić trzeba, że w ocenie Sądu żadna ze stron nie podniosła takich wątpliwości, które podważyłyby sporządzone opinie i zeznania biegłego.</p>	
I	<p>1. zeznania świadka A. W.;</p> <p>2. zeznania świadka M. S..</p>	<p>Sąd nie znalazł podstaw by odmówić wiarygodności zeznaniom wskazanych świadków. Były one logiczne i konkretne. Świadczy w sposób dokładny opisały okoliczności wypadku z 12 listopada 2018 roku.</p>	
I	<p>wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>Za wiarygodne należało uznać również wyjaśnienia oskarżonego. Podkreślić bowiem trzeba, że oskarżony nie kwestionował zdarzenia z 12 listopada 2018 roku, wskazywał jednak, że zachował się wystarczająco ostrożnie.</p>	

		Oskarżony miał prawo do takiej subiektywnej oceny swojego zachowania i nie można było z tego powodu odmówić wiarygodności jego wyjaśnieniom. To do Sądu natomiast należała ocena zachowania oskarżonego pod kątem przepisów prawa.	
0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
--	zeznania świadka M. W.	Sąd nie wykorzystał zeznań świadka M. W. z uwagi na jej stan zdrowia i brak zapamiętania przebiegu wydarzenia. Strony wyraziły zgodę na odstąpienie od jej przesłuchania na rozprawie.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		

Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I.	R. D.
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Zgodnie z art. 177 § 1 k.k. kto, naruszając, chociażby nieумыślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieумыślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.</p> <p>Zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym to pojęcie, którego znaczenie można sprowadzić do zespołu reguł określających sposób zachowania się w ruchu. Są to zarówno reguły zawarte w przepisach określających porządek poruszania się na szlakach komunikacyjnych i zachowanie się w typowych dla ruchu sytuacjach, jak i reguły nieskodyfikowane w sposób szczegółowy, a wynikające z przepisów</p>			

oraz istoty bezpieczeństwa w ruchu.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem, zbliżając się do przejazdu dla rowerzystów, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa rowerowi znajdującemu się na przejeździe.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób niebudzący wątpliwości pozwalał na ustalenie, że to oskarżony jest sprawcą wypadku komunikacyjnego z 12 listopada 2018 roku. To bowiem oskarżony miał obowiązek zachowania szczególnej ostrożności dojeżdżając do przejazdu dla rowerów i ustąpienia pierwszeństwa M. W., która przejeżdżała wyznaczonym przejazdem dla rowerów. Rowerzystka nie miała obowiązku zatrzymania się przed wjechaniem na przejazd dla rowerów. Zgodnie z zasadą ograniczonego zaufania wynikającą z art. 4 ustawy prawo o ruchu drogowym miała prawo oczekiwać, że oskarżony ustąpi jej należnego pierwszeństwa przejazdu. Ponadto zaznaczenia wymaga fakt, że oskarżony mógł zauważyć zbliżające się do przejazdu dla rowerów rowerzystki

już z odległości 55 m, hamowanie jednak rozpoczął dopiero w momencie potrącenia M. W.. Czas jakim dysponował oskarżony od chwili, gdy mógł zauważyć pokrzywdzoną i jej matkę jadące po ścieżce rowerowej umożliwia łagodne i bezpieczne zatrzymanie samochodu przed torem jazdy rowerzystki. Podkreślenia wymaga również fakt, że przejazd dla rowerów był odpowiednio oznaczony oraz pomalowany na czerwono.

Sąd nie miał również wątpliwości, że oskarżony działał nieumyślnie. Ze zgromadzonego materiału dowodowego w żaden sposób nie wynikało, by chciał bądź chociaż godził się na zaistniałe zdarzenie. W ocenie Sądu zaistniałe zdarzenie wynikało raczej z nieostrożności oskarżonego i niewystarczającej znajomości przepisów przez R. D., aniżeli z chęci doprowadzenia do kolizji drogowej.

Z uwagi na skutek wypadku polegający na spowodowaniu obrażeń ciała na okres powyżej 7 dni u M. W., należało zakwalifikować zdarzenie jako występki z art. 177 § 1 k.k.

<p>Co do zasady Sąd przypisał oskarżonemu zarzucany mu czyn z tą jednak modyfikacją, że z opisu czynu wyeliminował sformułowanie dotyczące niezachowania ostrożności przez M. W. oraz wpisując, że miała ona pierwszeństwo przed nadjeżdżającym pojazdem.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	3.5. Uniewinnienie		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z</p>			

<i>poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
R. D.	I, II	I	<p>Przystępując do wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary opisane w art. 3 k.k. i art. 53 § 1 i 2 k.k., to jest wymierzył oskarżonemu karę według własnego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ustalając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd kierował się przepisem art. 115 § 2 k.k.</p> <p>Oceniając stopień winy oskarżonego należało go określić na znaczny. Oskarżony jest bowiem osobą dorosłą, rozumiejącą konsekwencje swoich działań, a ponadto w sprawie nie było żadnych dowodów, które wskazywałyby na to, że w dacie czynu oskarżony był niepoczytalny.</p>

Stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd również ocenił jako znaczny. Zaznaczyć bowiem trzeba, że w wyniku lekkomyślnego działania oskarżonego M. W. doznała obrażeń ciała na okres powyżej 7 dni, a dodatkowo była hospitalizowana przez okres 10 dni. Ponadto zaznaczyć trzeba, że oskarżony pozwolił sobie na takie lekkomyślne zachowanie w środku dnia, kiedy ruch na drodze jest wzmożony. Podkreślenia wymaga również fakt, że oskarżony jest zawodowym kierowcą, a więc wydaje się, że można od niego wymagać jeszcze większej staranności i rozwagi przy prowadzeniu pojazdu.

Sąd zauważył jednak, że oskarżony ma prawo jazdy od 1980 roku i dotychczas nie był karany. Ponadto po zdarzeniu interesował się stanem zdrowia M. W..

Wszystkie powyższe okoliczności doprowadziły Sąd do przekonania, że kara pozbawienia wolności, o której mowa w art. 177 § 1 k.k. byłaby nadmiernie surowa dla oskarżonego, dlatego też postanowił skorzystać z instytucji wskazanej w art. 37a k.k. i wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda.

W ocenie Sądu kara ta jest najbardziej adekwatna do

			<p>wagi popełnionego przez oskarżonego czynu. W ocenie Sądu dolegliwość ekonomiczna związana z wykonaniem kary pozwoli oskarżonemu na przemyślenie swojego zachowania i zrozumienie, że prowadzenie pojazdu wymaga szczególnej uwagi i ostrożności, a to z tego względu, że często decyzje poszczególnych jednostki przedkładają się na życie i zdrowie innych osób.</p> <p>Na podstawie art. 46 § 2 k.k. w związku z popełnieniem przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. orzeczono na rzecz pokrzywdzonej nawiazkę w kwocie 3000 złotych uznając, że kwota taka stanowi adekwatne zadośćuczynienie dla pokrzywdzonej w realiach sprawy.</p>
5.	1Inne		
	ROZSTRZYGNIECIA		
	ZAwarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego			

nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III, IV	<p>Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych kierując się zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 2290 zł, w tym 2000 zł tytułem wynagrodzenia biegłego oraz 200 zł tytułem opłaty.</p> <p>Jednocześnie w przedmiotowej sprawie oskarżyciela posiłkowa M. W. reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, dlatego też Sąd na podstawie § 17 ust 1 pkt 1, ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 2 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016 poz. 714 ze zm) zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 1536 zł</p>	

	tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.	
6. 1Podpis		
/-/ Sędzia Izabela Hantz-Nowak		